

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Friderici Forneri Theologiæ Doctoris Canonici Ecclesiæ
Collegiatæ diui Stephani Bambergæ, De Temulentia
Malo, Eiusque Remediis, Variis Item Scitu Iucundissimis,
nec non vtilissimis de rebus, quæ in ...**

Förner, Friedrich

Ingolstadii, 1603

Cap. XXVIII. Temulentorum effugium septimum; ab iis detortum, qui
sobrietatem amplexi, è viuis breui excessere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45433

Lib. 10. E-
pist. 84. ad
Lucil.

Zeno quoque Stoicus docuit, teste Seneca, quod idem ipse affirmat, virum bonum, cane peius & angue, fugitare oportere Temulentiam: *Vult nos, inquit, ab Ebrietate deterrere, Zeno vir maximus, huius sectæ fortissima ac sanctissima conditor. Audi ergo quemadmodum colligit virum bonum, non futurum ebrium.*

Quocirca serpentinum hunc sibilum ne admittant, qui suavi semel sobrietatis iugo, humeros suos supposuere.

Obiectio
septima.

CAPVT XXVIII.

Temulentorum effugium septimum, ab iis deturum, qui sobrietatem amplexi, è viuis breui cessare.

EXperientia doctum perspicere, eos, qui antea eximii atque inclyti potatores, totam vitam in lustris ac popinis triuerant, genioque semper indulserant, quam primo vino nuncium remisserunt, paulatim vita defecisse, ac tandem breui, ante fatalem diem interuisse: qui in sua bibendi consuetudine si perrexissent, haud dubie plurimos adhuc annos, incolumes superassent. Quare consultum non erit, ut qui Ebrietati ac comessationibus à teneris assueuerunt, ne in vitam suam crudeles euadant ac violenti, ad sobrietatis castra se transferant.

Solutio.

Responso.

Scilicet verò, si demus ita esse, ut narras, grauissima Dei offensæ, tot animæ incommotis, tot ruinis, tot iræ diuinæ, aduersus Ebrios comminationibus, vitæ seruatio corporalis, esset præferenda.

Sobrietas
in bona.

At nugæ sunt, quas affers: omnium medicorum communi decreto repugnat, sobrietate quenquam interfectum. Quin potius vno atque communi ore docent,

ent, sobrietate, ad iucundè agendam vitam, nil melius, ad fugandas cerebri ac neruorum conuulsiones, vnde mille morbis occasio præbetur, nil efficacius, ad vitæ diuturnitatem assequendam, nil vtilius inquam repertum,

Cur ergò nonnulli inter viuos breui esse desierunt, quamprimum Ebriositate abiecta, sobrietatis necessitatem sibi indixerunt? Aut illorum suprema atq; definita à Deo vitæ dies vltima effluerat, quam nemo transgredi valet, aut, quia tunc extra salutis discrimen, in quo sunt omnes Ebriosi, reperièbantur, idèd à Deo sublatis sunt, ne malitia, Ebrietatis denuò mutaret intellectum ipsorum; atque ita abiq; naufragio ad portum æternæ vitæ incolumes appulerunt. Quid malignus? quid inuidus Dæmon? ne plures hoc medio amittat, ne maior è faucibus præda sobrietate rapiatur, vt quos laqueis Temulentie irretitos tenet, non amittat, fingit, idèd mortuos, quod ad inimicam sibi, ac regni sui expugnatricem sobrietatem confugerint, & sub eius signis militare ceperint. At inquires, replicando consuetudine bibendi ita sum implicatus, vt nec sine sanitatis graui periculo, nec sine ingenti & arduo labore, ab ea desistere valeam. Quid ergò? An ab ea cessandum? an pergendum? si me audies, desiste, id tibi non erit admodum laboriosum, dammodò sancti Augustini consilio obsecutus fueris. Sicut per interualla dierum potum semper addèdo, & pocula poculis iungendo, ad hanc Ebrietatis immanitatem venisti, sic paulatim subtrahendo, ad sobrietatis lucem redeas. Istud .n. nõ erit, ab vno extremo ad alterum, repèna morphosistrasile, nec funè abrumpet, nimiùm tendèdo, nec sanitati officiet, nec factu erit admodum difficile. Sed citata puluere q; aiut, sobrietatis palma potietur, vtcũq; est,

Quare nonnulli à temulentia desectes ad sobrietatē, breui facti concesserint? Sap. 4. Fraus Dæmonu.

Obiectio.

Responsio. Ser. 231. de Temp. qui est 1. de Ebrietate. Modus ab Ebrietate de, uersedn

est, quidquid potius pati, quàm in hac vesania perfistere oportet, quæ te haud dubiè à regno cœlorum excludet. Mentiri enim Spiritus sanctus non potest, qui *æternum* vae temulentis per sæpè minatur.

CAPVT XXIX.

Temulentorum effugium octauum, ab amicorum, ad potum argentium, instantia.

*Obiectio
Octaua.*

Non video, inquit Ebriosus, quomodo hominum benevolentiam aucupari possim, ac retinere nisi me ipsis accommodauero, nisi communem illorum viuendi normam, & ipse mihi proposuero. Ad Epulas inuitatus, non veniam? Anathema sum atq; ipsorum Peripsema. Veniam & æquales haustus recusem? Singularem criminantur: hypocritam appellant, vt qui Curium simulet, & aliàs fortè Bacchanalia viuat. Quid si precibus ad bibendum me fatigent? Annon vtique excusabor, ante quouis etiam rigidissimum tribunal, vbi me inebriauero, tanta victus importunitate?

Responsio.

Solutio.

Id tu videris. Alia seito de Ebrietate esse iudicia Dei, omnem excludentia excusationem; coram eo, non te hominum captata benevolentia, non illatus contemptus, non obiecta singularitas, non adhibita ad bibendum impulsoria preces, excusabunt. Nam si supplex etiam, vt potites rogatus, flecti te finas, an non impotentior te, quauis bruta bellua, ostendis? Asinum aut equum, quantiscunque precibus fatiges, in terram pronus corruas, cœlum atq; Acheronta moueas; plus dicam, verberibus compellas, vltra satietatem bestia illæ nunquam bibent, quidquid agas, Audiui olim, quoddam mihi huius rei Exemplum

Impotentia Temulentorum.